

POSTANOWIENIE

21 maja 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Roman Trzaskowski

na posiedzeniu niejawnym 21 maja 2026 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa E.C. i K.O.

przeciwko Bank spółce akcyjnej w W. poprzednio Bank1 spółka akcyjna w W.

o ustalenie i zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej Bank spółki akcyjnej w W. poprzednio Bank1 spółka akcyjna w W.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie

z 29 stycznia 2025 r., I ACa 896/23,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
 - 2. obciąża kosztami postępowania kasacyjnego pozwaną,**
- pozostawiając ich wyliczenie referendarzowi sądowemu.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 29 stycznia 2025 r. Sąd Apelacyjny w Szczecinie, po rozpoznaniu sprawy w następstwie apelacji powodów od wyroku Sądu Okręgowego w Koszalinie z dnia 3 marca 2023 r., oddalającego powództwo w całości co do żądania głównego i co do żądania ewentualnego (pkt 1) i rozstrzygającego o kosztach (pkt 2), w punkcie pierwszym (I) zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że ustalił, iż nie istnieje stosunek prawny wynikający z bliżej oznaczonej umowy o dewizowy kredyt mieszkaniowy/inwestorski z dnia 30 maja 2008 r. zawartej między powodami a poprzednikiem prawnym pozwanego Banku (pkt I.1), zasądził od pozwanego Banku na rzecz powódki kwotę 181.601 zł z bliżej oznaczonymi

odsetkami ustawowymi za opóźnienie (pkt I.2), zasądził od pozwanego Banku na rzecz powoda kwotę 129.407,55 zł z bliżej oznaczonymi odsetkami ustawowymi za opóźnienie (pkt I.3), oddalił powództwo w pozostałym zakresie (pkt I.4) oraz zmienił rozstrzygnięcie o kosztach (pkt I.5), w punkcie drugim (II) oddalił apelację w pozostałym zakresie, a w punkcie trzecim (III) orzekł o kosztach postępowania apelacyjnego (pkt III).

W skardze kasacyjnej, w uzasadnieniu wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, pozwany wskazał przyczyny kasacyjne określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Jego zdaniem w sprawie wystąpiło istotne zagadnienia prawne wyrażające się w pytaniu, czy w przypadku umowy kredytu, która: i. wyraża kwotę kredytu w walucie obcej; ii. od samego początku zawiera postanowienia, które dają kredytobiorcy wybór i umożliwiają wypłatę kredytu w walucie obcej albo w walucie polskiej przy zastosowaniu przeliczenia w oparciu o kursy pochodzące z Tabeli Kursów; iii. od samego początku zawiera postanowienia, które dają kredytobiorcy wybór i umożliwiają spłatę kredytu w walucie obcej albo w walucie polskiej przy zastosowaniu przeliczenia w oparciu o kursy pochodzące z Tabeli Kursów, w sytuacji uznania, że umowa kredytu zawiera niedozwolone postanowienia umowne odsyłające do Tabeli Kursów, możliwe jest utrzymanie umowy w mocy i jej wykonywanie w oparciu o istniejące postanowienia umożliwiające wypłatę i spłatę kredytu bezpośrednio w walucie obcej, skoro nie uległy one eliminacji?

Zdaniem skarżącego oczywista zasadność skargi kasacyjnej przejawia się w zastosowaniu przez Sąd Apelacyjny dyspozycji art. 385¹ § 1 k.c. do umowy kredytu *stricte* dewizowego (walutowego), z całkowitym pominięciem charakteru przedmiotowej umowy, jej specyfiki, jak również wyłącznie fakultatywnego charakteru postanowień dotyczących wypłaty i spłaty kredytu, które w toku postępowania zostały uznane za abuzywne, co stoi w całkowitej sprzeczności z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 9 października 2020 r., III CSK 99/18, LEX 3066715 wydanym w sprawie, w której przedmiotem oceny była umowa kredytowa, tożsama co do treści stanowiących podstawę orzekania, jak Umowa kredytu występująca w niniejszej sprawie, oceniona przez Sąd Najwyższy jako typowa umowa o kredyt walutowy i nie zawierająca niedozwolonych postanowień umownych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Z art. 398¹ § 1 k.p.c. wynika, że skarga kasacyjna przysługuje co do zasady od prawomocnych orzeczeń sądów drugiej instancji, a więc orzeczeń wieńczących dwuinstancyjne postępowanie sądowe, w którym sądy obu instancji dysponują pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. Jednakże zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania tylko wtedy, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W zamyśle ustawodawcy skarga kasacyjna stanowi zatem nadzwyczajny środek zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym, w szczególności przez zapewnienie jednolitej wykładni i stosowania prawa. Wyłączną podstawą oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania są wskazane w niej przyczyny kasacyjne wraz z uzasadnieniem (art. 398⁴ § 2 k.p.c.).

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, skarżący, który jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał przyczynę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., powinien odpowiednio sformułować zagadnienie prawne, wskazać przepisy prawa, na których tle zagadnienie się wyłoniło oraz przedstawić argumentację jurystyczną uzasadniającą możliwość rozbieżnych ocen prawnych oraz świadczącą o istotności tego zagadnienia (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, Nr 1, poz. 11; z 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, niepubl.; z 9 kwietnia 2015 r., V CSK 547/14, niepubl.). Zagadnienie jest istotne, jeżeli jego rozstrzygnięcie ma znaczenie dla ukierunkowania praktyki sądowej i rozstrzygnięcia sprawy, w której zagadnienie powstało (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 18 września 2012 r., II CSK 180/12, niepubl. oraz z 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, niepubl.), wywołuje poważne wątpliwości, a zarazem nie było dotychczas rozstrzygnięte w judykaturze albo dotychczasowe orzecznictwo wymaga zmiany

(zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 24 sierpnia 2016 r., II CSK 94/16, niepubl.).

Zagadnienie prawne sformułowane przez pozwanego nie czyni zadość wskazanym wymaganiom, gdyż zostało już wystarczająco wyjaśnione w orzecznictwie Sądu Najwyższego, uwzględniającym judykaturę Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

Z orzecznictwa tego wynika przede wszystkim, że w razie niemożliwości ustalenia wiążącego strony kursu waluty obcej w umowie kredytu denominowanego w walucie obcej umowa ta nie może wiązać stron w pozostałym zakresie ani jako kredyt złotówkowy (z oprocentowaniem obliczanym na podstawie wskaźnika LIBOR/SARON), ani jako tzw. kredyt czysto walutowy. W szczególności bowiem wskazuje się, że utrzymanie takiej umowy jako kredytu czysto walutowego prowadziłoby do niedopuszczalnego zniekształcenia woli stron, która ukierunkowana była od początku na wypłatę kredytu w walucie krajowej (*in casu* powodowie zamierzali ze środków uzyskanych z kredytu finansować inwestycję w Polsce i potrzebowali kredytu w kwocie 350.000 zł na zapłatę ceny działki budowlanej wyrażonej w zł; zamierzali też spłacać kredyt w złotych), a denominacja w CHF pełniła jedynie funkcję waloryzacyjną (por. wyroki Sądu Najwyższego z 10 maja 2022 r., II CSKP 694/22, niepubl., z 13 maja 2022 r., II CSKP 293/22 i II CSKP 405/22, niepubl., z 20 maja 2022 r., II CSKP 713/22 i II CSKP 943/22, niepubl., z 24 czerwca 2022 r., II CSKP 10/22, niepubl., z dnia 9 grudnia 2022 r., II CSKP 1262/22, niepubl., z dnia 15 września 2023 r., II CSKP 1356/22, niepubl., z dnia 29 listopada 2023 r., II CSKP 1461/22, niepubl., z dnia 24 maja 2024 r., II CSKP 1560/22, niepubl.). Wywoływałoby też zasadnicze komplikacje związane z faktem wypłaty i spłat kredytu – wbrew postulowanemu walutowemu charakterowi umowy - w złotych. Należy ponadto pamiętać, że w umowie kredytu denominowanego do CHF ryzyko walutowe (*in casu* Sąd Apelacyjny uznał je za nieograniczone) jest już ucieleśnione w postanowieniu określającym wysokość kredytu w CHF, a abuzywność i nieskuteczność klauzuli ryzyka walutowego (denominacyjnej), niewątpliwie określającej główne świadczenie stron, prowadzi samo przez się do upadku umowy (por. postanowienie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 30 maja 2024 r., C-325/23, Deutsche

Bank Polska, pkt 84-87, teza). Również próba utrzymania umowy jako kredytu złotowego napotyka zasadniczą przeszkodę, polegającą na braku kryteriów normatywnych, które umożliwiałyby określenie, jaką kwotę określoną w złotych powinien wypłacić powodowi Bank, a tym samym ustalenie, czy dokonana faktycznie wypłata odpowiadała zobowiązaniu umownemu i jakie kwoty powinni spłacać kredytobiorcy (por. wyrok SN z dnia 24 maja 2024 r., II CSKP 1560/22, niepubl.). Prowadziłaby również do wyeliminowania z umowy klauzuli ryzyka walutowego, charakterystycznego dla umowy kredytu indeksowanego czy denominowanego do waluty obcej i uzasadniającego powiązanie stawki oprocentowania ze stawką LIBOR, co jest równoznaczne z tak daleko idącym przekształceniem umowy, iż należy ją uznać za umowę o odmiennej istocie i charakterze niż zamierzone przez strony, choćby nadal chodziło tu tylko o inny podtyp czy wariant umowy kredytu (por. np. wyroki Sądu Najwyższego z 11 grudnia 2019 r., V CSK 382/18, z dnia 13 kwietnia 2022 r., II CSKP 15/22, z 10 maja 2022 r., II CSKP 285/22 i II CSKP 382/22, z 13 maja 2022 r., II CSKP 293/22, z 20 maja 2022 r., II CSKP 796/22, z 8 listopada 2022 r., II CSKP 1153/22, z 26 stycznia 2023 r., II CSKP 722/22, z 20 lutego 2023 r., II CSKP 809/22, z dnia 25 lipca 2023 r., II CSKP 1487/22, z dnia 29 listopada 2023 r., II CSKP 1753/22 oraz z dnia 24 maja 2024 r., II CSKP 1560/22, niepubl.).

Warto też zauważyć, że samo zapewnienie konsumentowi-kredytobiorcy możliwości spłaty rat kredytu w walucie obcej nie uchyla abuzywności postanowienia dotyczącego spłaty rat kredytu w walucie krajowej, w wysokości zależnej od kursu waluty obcej określanego swobodnie przez bank (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 października 2023 r., II CSKP 810/23, z dnia 29 listopada 2023 r., II CSKP 1460/22 i z dnia 24 maja 2024 r., II CSKP 1560/22 oraz wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 21 września 2023 r., C-139/22, mBank (Polski rejestr klauzul niedozwolonych), pkt 52-57, gdzie wskazano m.in., że włączenie do umowy zawartej z konsumentem dwóch alternatywnych warunków dotyczących wykonania tego samego obowiązku ciążącego na konsumentce, z których jeden jest nieuczciwy, a drugi zgodny z prawem, pozwala danemu przedsiębiorcy na spekulowanie, że poprzez brak informacji, nieuwagę lub niezrozumienie konsument wykona dane zobowiązanie zgodnie z warunkiem, który

powoduje znaczącą nierównowagę praw i obowiązków stron ze szkodą dla konsumenta).

Ponadto, nawet gdyby uznać zakwalifikowanie umowy jako kredytu denominowanego a nie czysto walutowego za błędne, nie prowadziłyby to do odmiennego rozstrzygnięcia, gdyż Sąd Apelacyjny przyjął jednoznacznie, że niedozwolony charakter miała w umowie także klauzula denominacyjna obciążająca powodów nieograniczonym ryzykiem walutowym, a ta klauzula jest aktualna także w umowie kredytu czysto walutowego.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., jeżeli zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 24 sierpnia 2016 r., II CSK 94/16, niepubl.) i w wyniku takiego naruszenia prawa zapadło w drugiej instancji orzeczenie oczywiście wadliwe. O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z 15 października 2015 r., III CSK 198/15, niepubl.; z 13 kwietnia 2016 r., V CSK 622/15, niepubl.; z 2 czerwca 2016 r., III CSK 113/16, niepubl.; z 27 października 2016 r., III CSK 217/16, niepubl.; z 29 września 2017 r., V CSK 162/17, niepubl.; z 7 marca 2018 r., I CSK 664/17, niepubl.; z 18 kwietnia 2018 r., II CSK 726/17, niepubl.; z 5 października 2018 r., V CSK 168/18, niepubl.).

Skarżący nie wykazał, by zaskarżone orzeczenie było dotknięte tego rodzaju nieprawidłowościami.

Nie można w ten sposób zakwalifikować stanowiska Sądu Apelacyjnego, że sporna umowa była – wbrew jej nazwie, wskazującej na dewizowy (walutowy) charakter – umową kredytu denominowanego, w którym wypłata kredytu wyrażonego w walucie obcej (CHF) miała nastąpić w złotych polskich po uprzednim przeliczeniu z CHF, a jego spłata - po uprzednim przeliczeniu raty kredytu z CHF

na PLN. Za taką oceną rzeczywiście przemawiały argumenty dostrzeżone przez Sąd, a przede wszystkim znany i akceptowany przez obie strony cel kredytu, sposób jego przedstawienia i sposób przekazania przez pozwanego powodowi środków pieniężnych (w złotych). Wolą stron nie było wykreowanie umowy, na podstawie której powodowi przysługiwałoby roszczenie o wypłatę kwoty w CHF - kredyt miał być (i został) wypłacony w walucie polskiej oraz miał być spłacany (i był) spłacany w tej walucie.

W tym świetle nie można uznać oceny Sądów, że sporna umowa była umową kredytu denominowanego, za oczywiście błędne, nawet przy uwzględnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 22 października 2020 r., 111 CSK 99/18 (niepubl.).

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił, jak w sentencji.

Roman Trzaskowski

(K.L.)

[SOP]